

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΝΤΑΝΙΕΛ ΡΟΣ

Η ΤΥΧΗ ΤΟΥ ΖΕΡΟΜ

ΟΛΙΣ ή Λίζα Ντιού εφτασε στον έρημικό δρομάκο, όπου έδινε τα έρωτικά της ραντεβού, τώ «φλέρε» της, ο άγαπημένος της Ζερόμ Μαριό, τη ρώτησε ανήσυχος:

— Κάνανε κανένα ύπαινηγιά στους γονείς σας;

Κι' όταν εκείνη έγνεψε «ναί, με τώ κεφάλι της» ο Ζερόμ άναστένανε από την ευχαρίστησι, σαν να είχε φύγη ένα μεγάλο βάρος από τώ στήθος του.

— Έπιτέλους! Ζηλεύω τώ θάρρος σας, της ειπε.

— Νά, έκανε ή Λίζα, ύστερ' από τώ δειπνο, ο μπαμπάς είχε κέρρι κι' έτσι βρήκα την ευκαιρία να πώ, τέχα αδιάφορα: «Συνάντησα στό δρόμο τόν κ. Ζερόμ Μαριό. Είπε πολύ εύγενικός αυτός ό νέος.»

— Κι' εκείνοι τί ειπαν;

— 'Η μαμά έκανε. «Α;... Κι' ό μπαμπάς ειπε: «Έτσι, έ;». «Μά βεβαίω», τούς άπάντησα. «Μ' άρέσει πολύ...» 'Ο μπαμπάς τότε, διπλώνοντας την πετσέτα του, μου ειπε ότι δίν

θά τώ άρέσει για γαμπρός του...

— 'Ω, γιατί; Στέναξε ό Ζερόμ Μαριό.

— Γιατί, όπως μου εξήγησε ό μπαμπάς, δέν είνε άσφαλής θέσις τώ να είνε κανείς ιδιωτικός γραμματέος. Μιά τέτοια θέσις δέν έχει μέλλον.

— Τι λάθος! Φώναξε με παρόνοο ό Μαριό. Κι' όμως ως γραμματέος τού κ. Ζερόμ κάνω διάφορες σχέσεις, που θά με βοηθήσουν στην «καριέρα» μου. Έτσι θα μπορέσω να πάω ψηλά, πολύ ψηλά.

— Έ, τότε κάνετε γρήγορα, τόν συμβούλευσε ή Λίζα, γιατί έτσι μόνο θα μπορέσετε να γίνετε άνδρας μου.

— Αυτό είνε γ' όνειρό μου, άγάπη μου! ειπε παθητικά ό Ζερόμ Μαριό.

Η Λίζα έσκυψε τώ κεφάλι της, κατακόκκινη. Κάπου, εκεί κοντά, ένα ρολόι χτύπησε δύο ή όρα. 'Η Λίζα ταραχτήσε. Θασέ μου! «Α κατάρβανη ή μητέρα της πώς έδεικε από τώ σπίτι; Πέταξε ένα βιαστικό «ρηβουάρ» στό «φλέρε» της, κι' έφυγε τρέχοντας. 'Ο Ζερόμ Μαριό άτόμεινε άναυδος στη μέση τού δρόμου. Κι' έπειτα, όταν ή Λίζα χάθηκε στη γωνία, τράβηξε κι' αυτός για τώ μέγαρο τού κ. Ζερόμ.

Έκει πέρα έγραψε μερικές έπιστολές κι' ύστερα άρχισε να συλλογίζεται πως θά τώ κατάφερε να καλύτερήγη τη θέσι του. «Αν τούλάχιστον παρουνιάζταν τίποτε έκτακτες περιστάσεις για να προσφέρει καμιά εκδούλευσι από μεγαλοβιομήχανο Ζερόμ... Μά δέν βαριέσαι! 'Η δουλεία τόν ήταν μόνονη, άσημαντη, άποκαρδιωτική. Έξαφνα όμως τόν ξάφνιασε ένα κωδονόμοιο. Τόν ζήτησε ό Ζερόμ. 'Ο Ζερόμ πέρασε γρήγορα στό γραφείο τού διευθυντού του.

— Άγαπητέ μου Μαριό, τώ ειπε άμέσος ό Ζερόμ, από καιρό έχω καταλάβη πως είσαστε ένας λαμπρός νέος. Συλλογίσθηκα λοιπόν να σας δώσω μιá καλή θέσι τώ στό εργοστάσιό μου. Μά προηγούμενος θέλω να σας έμπιστευθώ μιá λεπτή και άσος δύσκολη δουλειά. 'Ο Ρενέ, ό γυός μου, έχει πλέςει με κάποια μοδιτοροδία. Θέλω λοιπόν να πάρη τέλος αυτή ή ιστορία. Σκοπεύω να τόν παντρεύω με τη Δεσποινίδα Ζεραμίν Λυγκέ, την κόρη τού αντίπαλου μου βιομηχάνου. Έτσι, με τόν γάμο αυτό, θά συγχωνευθούν ή επιχειρήσεις μας. Θά πάτε λοιπόν να βοηθή αυτή τη μοδιτοροδία, και θά της δώσετε εκατό χιλιάδες φράγκα για ν' άνοξη ένα δικό της «ατέλι». Μά υπό τόν όρον να διακόψη κάθε σχέσι με τόν Ρενέ.

'Ο Ζερόμ Μαριό πήγε να τρελάθη από τη χαρά του, μπροστά σ'αυτή την ξαφνική τύχη κι' όρκίστηκε πως θά έφερε σε πέρας την άποστολή του. Μόλις όμως γύρισε

στό γραφείο του για νά πάρη τώ καπέλλο του, βρήκε κει πέρα ξαπλωμένον τώ γυιό του Ζερόμ να τόν περιμένη, με τά πόδια τεντωμένα πάνω στό γραφείο, γιατί όπως έλεγε, έτσι έχόνουε καλύτερα!

— Γειά σου, Μαριό! Τού φώναξε ό Ρενέ, μόλις τόν ειπε. Έχω να σου ζητήσω μιá χόρι.

— Μ' έφεξε σήμερα!, συλλογίσθηκε ό Ζερόμ.

— Μί δυό λόγια, να τί τρέχει... Έξασκολούθησε ό Ρενέ. Έχω μπλέξει μ' ένα κορίτσι, ύμορφο βέβαια, μά πού δέν είναι της σειράς μου, όπως ή Δεσποινίς Ζεραμίν Λυγκέ, παραδειγματός χάριν. Έπειδή δε έπιθυμώ πολύ νά κάνω έναν πλούσιο γάμο, πρέπει να πάρης από τόν μπαμπά εκατό χιλιάδικα και να τά δώσεις στό κορίτσι μου, για να μη της κοστισή ό χωρισμός μας.

'Ο Μαριό για μιá στιγμή έκανε να πη: «Γι' αυτό μου ειπε κι' ό πατέρας σας. Αυτή ή δουλειά είναι τελειομένη!...», μά κρατήθηκε για να μη χαλάση την τύχη του. Και ειπε άλλως:

— Πολύ καλά. Θά κάνω ότι μπορώ.

Τη μέρα λοιπόν πού τώ άφισε ό Ρενέ Ζερόμ, ό Ζερόμ πήγε στό σπίτι της ύμορφης μοδιτοροδίας. Μόλις όμως της ειπε ποιός ήταν, ή μοδιτοροδία έκανε ένα μορφασμό άδησίας και τού φώναξε:

— Κατάλαβα! Σας έστειλε ό Ρενέ! Μά βαρεθήκα έ; Μά κι' εγώ τόν βαρεθήκα αυτόν τόν άρχιψεύτη, Ξερόμ μου! καλά δε δέν πρέπει να περιμένο τίποτε από αυτόν. Μά δέν είναι δά και τόσο κουφή! Έγώ θά παντρευτώ τόν Σώλβιο Πετρίλλι, ένα μεγάλο ζωοφάγο. Κάνει όρατα ταμπλά,μά θά τά πουλήση όταν θά μπη στην Άκαδημία. Όσο για μένα τόν λατρεύω!

'Ο Ζερόμ Μαριό έκανε μιá ύποκλισι κατάπληκτος. Νά τί θά πη νάχης τύχη. Τά γεγονότα σε παρανόουν στην έπιτυχία με έλλιγυιδή ταχύτητα. Δίχως να φανερώση λοιπόν τίποτε στη μοδιτοροδία της ύποσέθησε πως θά κατάφερε να διορθώση τά πράγματα μέσα σε εικοσιτέσσερες ώρες.

Κι' έπειτα, εύχαριστημένος, βγήκε να κάνη έναν περίπατο για να συνέλθει λιγάκι ύστερ' άπ' όλες αυτές τις συγκινήσεις. Έξαφνα όμως τόν χτύπησε κάποιος σπόν όμο.

— Φίλε μου, σε γύρευα! τού φώναξε.

— Ήταν ένας φίλος του.

— Ξέρεις, τώ ειπε, πως έχω σχέσεις με τόν Λυγκέ, τόν αντίπαλο τού διευθυντού σου. Έ, λοιπόν, μάθε δε ή κόρη του τά έχει μπλέξει με τόν καθηγητή της, πού της μαθαίνει ζωογραφική, με κάποιο Σώλβιο Πετρίλλι κι' ότι ό πατέρας της, για να δώση ένα τέλος σ' αυτή την

ιστορία, άποφάσισε να την παντρεύη με τόν Ρενέ Ζερόμ, τώ γυιό τού αντίπαλου του...

'Ο Ζερόμ Μαριό άτόμεινε πάλι άναυδος από την κατάπληξι του. Μά τί τύχη ήταν αυτή. Όλες λοιπόν ή περιστάσεις τόν βοηθούσαν για να παντρευτή την άγαπημένη του Λίζα; — Άπίστευτο! Άπίστευτο! ψιθύρισε.

— Λοιπόν, τί λές; τόν ρώτησε ό φίλος του. Θέλεις να βολιδοσκοπήσης τόν Ζερόμ, άν θά δεχόταν αυτό τώ γάμο; 'Η ύφη έχει δυό εκατομμύρια προικία! Κι' ό Λυγκέ δέν είνε από τούς ανθρώπους πού θά σε ξεχάσουν. Θά σε βοηθήση να πäs πολύ μπροστά... Λοιπόν, βάλε τά δυνατά σου να καταφέρης αυτό συνικέσιο και μόλις πετύχης τίποτε, γράψε μου άμέσος!...

Κι' ό φίλος τού τόν άποχαρέτησε κι' έφυγε. 'Ο Ζερόμ όμως αστασιμένος έξασκολούθησε να ψιθύριζη: «Άπίστευτο!... Άπίστευτο!...» 'Η τύχη τού χαμογελούσε από παντού. Θά γινόταν λοιπόν εύτυχιώμενος κι' αυτός, άφου πρώτα θά έκανε εύτυχιώμενα τέσσερα πρόσωπα; Θά παντρευόταν τη Λίζα; Θά πραγματοποιούσε τώ πιο τρελό, τώ πιο μεγάλο όνειρο της ζωής του; 'Ο Ζερόμ Μαριό λοιπόν πήρε την άπόφασι, μόλις τελείωσε τη δουλειά, να τρέξη άμέσος στό σπίτι της Λίζας και να τη ζητήσει έπισημως από τούς γονείς της. Αυτοί οι άνθρωποι θά διαλασάσαν την προικία της για να τώ φανούν εύχάριστοι.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ! ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ!

'Ο «Καπετάν Βρυκόλακας», τώ μυθιστόρημα τού μεγάλου Άγγλου συγγραφέος Μπόρι Στόουκερ τούδοτον έκτακτόρησε εις εκατομμύρια αντίτυπα έν Άγγλία και έγινε άνάραστο. Τώ μυθιστόρημα πού έσημαίνει την μεγαλύτεραν έπιτυχίαν ξε' όλων τών μυθιστορημάτων πού έδημοσιεύθησαν ως τώρα στην Έλλάδα. 'Η διευθύσις τού «Μπουκέτο» και της «Οικογενείας» για να εύχαριστήση όλους τούς αναγνώστας και τών δυό Περιοδικών άπεράσισε να τώ προσφέρει με 4 δελτία και δραχμάς 12 άνει τών 30 δραχμών πού τιμάται. Όσοι εκ τών αναγνυστών μας προσκομίζου τά δελτία τών και λαμβάνου τās μηνιαίās έκδόσεις μας μπορούν να ζητουν από τά Πρακτορεία τών Έφημερίδων και από τά γραφεία μας και τώ «Καπετάν Βρυκόλακα» με 12 δραχμάς.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΑΥΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

('Η συνέχεια εις την σελίδα 1830)

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΒΙΛΛΑΣ ΡΟΖΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1794)

γελει:

— 'Ο κύριος κόμης Ριότι!

Και την ίδια στιγμή παρουσιάσθηκε στην πόρτα της τραπεζαρίας ο παράξενος, ιδιοκίτης της Βίλλας. Ήταν γεμάτος υγεία και τίποτε δεν έδειχνε ότι είχε άρρωστησει.

— Άγαπητοί μου συγγενείς, τους είπε μ' εironεία, τώρα μπορείτε να μου άδειάσετε τη γωνιά. Τό τέχνασμα μου πέτυχε θαυμάσια. Ξέρω πια με τι άνθρωπος έχω να κάνω. Έτσι μὴν περιμένετε άδίκως να με κληρονομήσετε. Και τώρα άρῆστε με μόνο.

Οι συγγενείς του είχαν παγώσει από την κατάπληξι τους. Μόνο η Τζούλια έλαχε από χαρά στην άγκαλιά του ύπρηχτη.

'Ο γέρος κόμης, μ' άργό βήμα πλησίασε κατόπιν τη Τζούλια, την πήρε κοντά του και της είπε:

— Ήρουν βέβαιος ότι ο γυιός μου ήξερε να διαλέξει τη γυναίκα του. Από δω και πέρα θά είσαι το παιδί μου κι' η μοναδική κληρονόμος μου. 'Όσο γι' αυτούς τούς κατεργαρέους καλά την έπαθαν. Κατείς δὴν ύποπτεύθηκε ότι έκανα ψέμματα τόν άρρωστο για να τούς δοκιμάσω.

Κι' έτσι η Τζούλια, η φτωχή και δυστυχισμένη Τζούλια, έγινε πια άληθινή κόμισσα κι' από τότε ζει ευτυχισμένη στη βίλλα Ρόζα με τόν πατέρα του μοναδικού άνθρωπου που άγάπησε και που τόν θυμάται πάντα.

ΛΟΥΙ-ΤΖΙ ΣΥΛΒΕΣΤΡΙ

Η ΤΥΧΗ ΤΟΥ ΖΕΡΟΜ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1796)

Είχε φτάσει πια στο γραφείο του κι' έτοιμαζόταν να βγί παρέξω, για να πραγματοποιήσει τό σχέδιο του, όταν ένας ύπρηχτης του έφερε ένα γράμμα. Άμέσως κατάλαβε πώς ήταν από τη Λίζα, γιατί γνώρισε τόν γραφικό χαρακτήρα της. Τι ευχάριστα νέα θά του έγραφε άραγε; Θεέ μου! Υπήρχε κανείς άλλος άνθρωπος στόν κόσμο, πιδ ευτυχισμένος από αυτόν; Με τό πρόσωπο λαμπερό από τη χαρά, ο Ζερόμ έσκισε τό φάκελλο, ξεδίπλωσε τό γράμμα και διάβασε:

«Χθές τό βράδυ άρραβωνιάσθηκα μ' ένα κύριο που άρέσει πολύ στήν οικογένειά μου. Σεχάστε με...»

'Ο Ζερόμ Μαριό, σάν να χτυπήθηκε από ένα κερανό, σορδισθήκε άναίσθητος κάτω! Είχε κοιτάσει για να κάνει ευτυχισμένους τούς άλλους. Και στό τέλος έπεσε όλη η δυστυχία του κόσμου επάνου του!...

Κι' όταν σέ λίγο ο κλητήρας του γραφείου μπήκε πάλι μέσα, βρήκε τόν Ζερόμ Μαριό νεκρό, μ' ένα άνυπόγραφο γράμμα στό χέρι... τό γράμμα της άκαρδης Λίζας.

ΝΤΑΝΙΕΛ ΡΟΣ

ΕΝΑΣ ΑΔΙΑΚΡΙΤΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΙΔΙΩΤΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1822)

λανός, ο όποιος δὴν εἶνε κοινός παίκτης. Και για σένα ή νίκη σου έχει διπλή αξία...

— Γιατι νίκη διπλή αξία; ρώτησε ο Τόμμυ μ' άπορία.

— Άλλά γιατι έκδικήθηκες για τό πάθημα σου στό τραίνο με τόν 'Ολλανδό, έξ αιτίας του όποιου τά χάλασε ο θεός σου μαζί σου.

— 'Ω, μ' εἶνε παλιά ιστορία αυτή. Ποιός σάς την είπε;

— 'Ο 'Ιβόρ μου τη διηγήθηκε.

— 'Α! ο 'Ιβόρ...Ευτυχώς ο θεός μου με συχώρεσε όταν εξηγήθηκα μαζί του και είμαστε πάλι πολύ καλοί φίλοι. Μπορείτε να τό πείτε στόν 'Ιβόρ.

— Αυτό μ' ευχαριστεί εξαίρετικά, άπάντησα και τόν συγχάρηκα για δεύτερη φορά, με περισσότερη ακόμα έγκαρδιότητα.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

Πολλοί άναγνώσται μας ζητουν να άποκτήσουν όλην την σειράν τών παλαιότερων έκδόσεων του «Μπουκέτου» για να μὴν λείπει τίποτε από την βιβλιοθήκη των, καθώς και την σειράν τών έκδοθέντων μέχρι τουδε ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», τά όποια εἶνε πλήρη 'Ελληνικής έκλεκτής συνεργασίας τών καλύτερων 'Ελλήνων λογογράφων. Τά ζητουν δὴ εις τιμάς προσιτάς ώστε να γίνουν κάτοχοι όλης της παλαιάς σειράς τών έκλεκτών έργων μας.

'Η Διεύθυνσις του «Μπουκέτου» πρό της όμαδικής αυτής αίτήσεως εύρεθείσα και έπιθυμούσα να ευχαριστήση τούς άναγνώστας του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» άπεφάσισε εις όσους προσκομίζουν εις τά γραφεία μας τά τέσσερα δελτία και λαμβάνουν τας νεωτέρας έκδόσεις μας, να παρέχη με πέντε μόνον δραχμάς δια τας 'Αθήνας και έξ δραχμάς δια τας έπαρχίας τά έξής βιβλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

Η ΣΟΝΙΑ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ

ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ

(δύο τόμοι έκαστος δρ. 5 δια τας 'Αθήνας

και 6 δια τας 'Επαρχίας)

Και τά όκτώ περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

που τιμώνται δρ. 25 πρὸς 5 δραχ. έκαστον δια τας 'Αθήνας και 6 δια τας 'Επαρχίας έλευθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διά τό έξωτερικόν έπί πλέον τά ταχυδρομικά έξοδα.

'Επωφεληθήτε όλοι της ευκαιρίας και άποκτήσατε τά θργα του «Μπουκέτου» τά όποια εἶνε άληθινά άριστουργήματα της παγκοσμίου λογοτεχνίας.

Εἰδοποιουνται όμως οι άναγνώσται μας ότι τά βιβλία αυτά πρέπει να τά ζητήσουν άπ' ευθείας από τά γραφεία μας καθ' όσον δὴν θά σταλώι εις τά κατά τόπους Πρακτορεία τών έφημερίδων.

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΥΓΕΝΕΙΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

'Ο 'Εβραιογάλλος 'Ισαάκ Μπλός έπιστρέφει από την 'Αγγλία και διηγείται στούς φίλους του πώς έβασε μέσα στό τραίνο την τιμή της γαλλικής ευγενείας

— Εἶχα πάει τό τραίνο στό Καλαί, λέει, και με χίλιες δυσκολίες κατόρθωσα να βρω μιά θεσι άδειανη. Κατά τό ταξίδι είχα πιάσει κουβέντα μ' ένα κύριο που καθόνταν άπέναντί μου. 'Επειτα από μιά ώρα τό τραίνο στάθηκε σέ κάποιο σταθμό και δύο άγγλίδες νέες, ώραιες, ευγενικές, άνέβηκαν στό βαγόνι μας. Οι θέσεις όλες ήταν γεμάτες και δὴν εἶδισκαν τόπο να καθήσουν. Τέλος η δύο άγγλίδες κύτταξαν έμένα κι' από την έκφρασι του προσώπου τους, κατάλαβα πώς είχαν έμπιστοσύνη στήν ευγένειά μου. Τότε...

— Τότε θά τούς παραχώρησε άσφαλός τη θεσι σου.

— 'Όχι. 'Αρχισα άξανα να μιλάω δυνατά γερμανικά για να νομίσουν πώς είμαι...Γερμανός!.